

Buda Ferenc

Rémálom I.

*Kidől az erdő,
felszökkennek helyette
bábeli tornyok.*

Rémálom II.

*Tapogatózunk
úri féregjáratok
útvesztőiben.*

Rímuralom

[Vájt fül s vájt szem]

*Mímelte váltig, hogy jeles stilszta.
Ma már tudjuk: csak kotnyeles giliszta*

[Brain washing]

*Pangó vizek. Vadhagyma. Sás.
Urak s prolik! A nagymosás
helyett
vígan folyik az agymosás.*

[Tájrendezés]

*Kies völgy, falu, nyújtózz el...
Siess, földgyalu, buldózer!*

[Abrak + kantár]

*Abrak kevés, s a kantár túl szoros –
egybekapcsol e közös sokszoros.
De félre gond! Hisz ki-ki öntevékeny:
egy karavánban – ám külön tevéken.*

[Záradék]

*Netán ha bárki reám morogna:
nem leszek én a ti károtokra.
Legfeljebb teszek a kánonokra,
királyotokra s a kánotokra.*

*Lelke rajta, ki divatra bámul:
amit feldobnak, az mind aláhull.
Nekem épp elég, ha nagy vagányul
lekacsint reám Arany tanár úr.*

Ni

*Ni: a farkas csillag a hajnal
közeledtével hova nyargal!
Az álommadarak hazaszállnak,
s ibolyára fakulnak az árnyak.*

*Haloványul fenn a kométa,
de ocsúdik lenn a poéta,
vad ugarföld szarmata halmán
veri hátát harmat a szalmán.*

*Tudom én: sántálva kalimpál-
nak soraim: kajla e rímpár,
s fene furcsán cseng, ha kimondom:
heverészek szarmata dombon.*

*De, zord kritikus, tekints el a pörtől:
teleszobjektívum a költő,
hát le ne szúrja tollad az árvát,
ha csokorba szedne szívároányt*

*csudafűvel, vadrucaszárnyal,
csacsifarkat sásbuzogánnyal,
s ha sosemvolt hangokat ébreszt,
azt, hogy mi a célja, ne kérdezd –*

*igazából nincs magyarázat.
Fütyörész a rigó s fuvolázgat,
kismacska miákol, bari béget,
s fon a költő tarka igéket.*

*Csak a szókkal bánik örökkön:
szegeccsel, majd szétszedi rögtön,
bíberésvén el sose fárad,
öreg estig elkalapálgat,*

*ha mi célpontot lát s nekimenne,
szavakat toboroz regimentbe,
s biz a helyén áll az a rag meg a főnév!
Hajdan ezért kalapolta a jó nép.*

*Ma? Az eb sem ugatja, ha balhéz,
jövedelme lópihe, halpénz,
baja-gondja jókora halmaz,
ki ne tudná, mekkora – balkéz!*

*No de mára elég – lezárva a téma,
hevedet hát vedd takarékra,
hisz ezúttal sincs heuréka.
Lekopott hang, néma fonéma –
szétpattan a szó buboréka.*

Négy sorosok

1.

*Mély homokpart, omlatag,
vaslapáttal bontalak,
Csont, cserép kerül elő.
Egyikükben sincs velő.*

2.

*Hangya futkos ujjamon,
fél, hogy orvul megfogom,
földre szökken, elszalad,
nyoma vész egy perc alatt.*

3.

*Tűnt gyerekkor s ifjúság:
lenge fűszál, lombos ág,
összefirkált irkalap –
vissza sosem hívtalak.*

4.

*Dőlt kemence, hűlt korom.
Földbe, úrbe hull porom.
Úrbe száll s a földbe vész,
s újra új lélek tenyész.*

5.

*Vérivó történelem,
választéka végtelen:
Birkenau, Recsk, Vorkuta.
Fagyhalál, tűz, hóguta.*

6.

*Tűzre gallyat tördelek.
Fénylő víztükör felett
száll, csapong egy lepkeraj.
Meg ne haljunk. Meg ne halj.*

7.

*Napra éj, majd éjre nap.
Almot láttam – szétszakadt.
Tompá kés a torkomon.
Mért szomorgok, nem tudom.*

8.

*Száradó patakmeder
partján sűrű vadszeder.
Tíz lépést ha benne jársz,
tüske tépdés, tízezer.*

9.

*Ó, merő egy száanalom:
nem nőtt szárny a vállamon.
Fekszem, ülök, felkelek.
E világ csak félkerek.*

10.

*Lanka, lejtő, kaptató.
Tönkfa, orra buktató.
Vakszerencse. Vakvilág.
Nézd: kinyílt a napvirág!*

11.

*Pándon, Pakson, Pécselyen,
Váradon, Vásárhelyen,
Bánkon, Bögön, Óbudán
jó-e jobb kor, mely után...?*

12.

*Szót se szólj, csak nyújts kezet:
fű közt keskeny út vezet –
arra tarts. Ám jól vigyázz:
rád gurul egy csigaház.*

Világ-töredékek

1.

*Hold köve, pora, Föld sara,
napszelek úri ostora,
bolygók, napok, galaktikák –
folyton kavargó űrvilág
ismétli, szüli önmagát.*

2.

*Földmélybe áss vagy föltekints,
se kezdete, se vége nincs.
Se vége nincs, se kezdete.
Szöknél, ha eleresztene,
szállnál sikongva messzire,
hurokban vergődő madár –
s határon túl egy új határ.*

3.

*Füst, pára, porfelhők, ködök –
mi van a horizont mögött?
A láthatáron túl mi vár?
Angyalok? Festett ördögök?
Új élet? Örökös halál?
Vagy csak a végső, nagy Nihil?
Nincs semmi hang. Nincs semmi hír.*

4.

*Küszködve, csak hogy fennmaradj,
míg élsz, a léted foglya vagy,
szíved amihez megkötöd,
szétzúzhatatlan sziklatömb.
Te magad vagy a börtönöd.*

5.

*Ami fölfelé végtelen,
az lefelé is végtelen,
és oda-vissza végtelen,
réseken, töredékeken,
kapaszkodsz hajsza-életen,
bízván, hogy nem reménytelen.*

6.

*Fékezve s űzve szívedet,
hangtalan szárnyon közeleg
az éj, már összenéz veled,
az idő ködfala mögül
árnyéka előtömörül.*

7.

*Elejtve késed, ceruzád,
felejtse a magad igazát,
s keress – mit is? Egy új hazát?
Elröppen fölülled az ég,
leröppan alattad az ág.*

8.

*Öröklét? Múló pillanat?
Vonszolod, viszed múltadat,
benne világod s magadat,
s ami végül majd megszakad,
hulltoddal végleg odavész,
pihe csupán, egy pici rész.
Ám egész marad az egész.*

Ennyi

*Dombtető? Vagy bányamély?
Másra mód nincs – hát remélj.
Ám ahhoz, hogy többre vidd,
lét-időd már túl rövid.*

*Sokba fogtál, lett kevés –
ennyi, lám, a számvetés.
Félberoskadt terveid
halmaza tetemre hív.*

*Nyakadon egy szösz-kötél,
hol fékez, hol ösztökél,
körbeszegi torkodat,
szép szelíden fojtogat.*